Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (ceturtā palāta)

2016. gada 17. martā *

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Steidzamības prejudiciāla nolēmuma tiesvedība — Regula (ES) Nr. 604/2013 — Kritēriji un mehānismi tādas dalībvalsts noteikšanai, kura ir atbildīga par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu — 3. panta 3. punkts — Dalībvalstu tiesības nosūtīt pieteikuma iesniedzēju uz drošu trešo valsti — 18. pants — Dalībvalsts, kura ir atbildīga par pieteikuma izskatīšanu, pienākumi pieteikuma iesniedzēja atpakaļuzņemšanas gadījumā — Direktīva 2013/32/ES — Kopējās procedūras starptautiskās aizsardzības statusa piešķiršanai un atņemšanai — Starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšana

Lieta C-695/15 PPU

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Debreceni közigazgatási és munkaügyi bíróság* (Debrecenas Administratīvā un darba lietu tiesa, Ungārija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2015. gada 18. decembrī un kas Tiesā reģistrēts 2015. gada 23. decembrī, tiesvedībā

Shiraz Baig Mirza

pret

Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal .

TIESA (ceturtā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs T. fon Danvics [*T. von Danwitz*], tiesneši K. Likurgs [*C. Lycourgos*], E. Juhāss [*E. Juhász*], K. Vajda [*C. Vajda*] (referents) un K. Jirimēe [*K. Jürimäe*],

ģenerāladvokāte J. Kokote [*J. Kokott*],

sekretārs I. Illēši [*I. Illéssy*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2016. gada 22. februāra tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza

— *S. B. Mirza* vārdā – *R. Miskolczi*, *B. Pohárnok*, *T. Fazekas* un *G. Győző*, *ügyvédek*,

— *Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal* vārdā – *Á. Szép*, pārstāvis,

— Ungārijas valdības vārdā – *M. Z. Fehér* un *G. Koós*, pārstāvji,

— Vācijas valdības vārdā – *J. Möller* un *T. Henze*, pārstāvji,

* Tiesvedības valoda – ungāru.

— Nīderlandes valdības vārdā – *M. de Ree*, pārstāve,

— Eiropas Komisijas vārdā – *M. Condou-Durande* un *A. Tokár*, pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokātes secinājumus 2016. gada 8. marta tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes 2013. gada 26. jūnija Regulas (ES) Nr. 604/2013, ar ko paredz kritērijus un mehānismus, lai noteiktu dalībvalsti, kura ir atbildīga par trešās valsts valstspiederīgā vai bezvalstnieka starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, kas iesniegts kādā no dalībvalstīm (OV L 180, 31. lpp.; turpmāk tekstā – "Dublinas III regula"), 3. panta 3. punktu un 18. panta 2. punktu.

2 Šis lūgums tika iesniegts tiesvedībā starp *S. B. Mirza* un *Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal* (Pilsonības un migrācijas lietu pārvalde, turpmāk tekstā – "pārvalde") par šīs pārvaldes lēmumu, pirmkārt, *S. B. Mirza* starptautiskās aizsardzības pieteikumu noraidīt kā nepieņemamu un, otrkārt, izraidīt viņu no Ungārijas.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

Dublinas III regula

3 Dublinas III regulas preambulas 12. apsvērumā ir noteikts:

"Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2013/32/ES (2013. gada 26. jūnijs) par kopējām procedūrām starptautiskās aizsardzības statusa piešķiršanai un atņemšanai [(OV L 180, 60. lpp.)] būtu jāpiemēro papildus noteikumiem par procesuālajām garantijām, kas tiek noteiktas ar šo regulu, un tos neskarot, ievērojot minētās direktīvas piemērošanas ierobežojumus."

4 Šīs regulas 1. pantā regulas priekšmets ir definēts šādi:

"Šajā regulā ir paredzēti kritēriji un mehānismi, lai noteiktu dalībvalsti, kas ir atbildīga par trešās valsts valstspiederīgā vai bezvalstnieka starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, kurš iesniegts kādā no dalībvalstīm (turpmāk "atbildīgā dalībvalsts")."

5 Minētās regulas 3. pantā "Piekļuve starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanas procedūrai" ir noteikts:

"1. Dalībvalstis izskata jebkuru starptautiskās aizsardzības pieteikumu, ko kādai no šīm valstīm tās teritorijā, tostarp pie robežas vai tranzīta zonās, iesniedz trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks. Pieteikumu izskata viena dalībvalsts, kas saskaņā ar III nodaļā izklāstītajiem kritērijiem ir noteikta par atbildīgo.

2. Ja, pamatojoties uz šajā regulā uzskaitītajiem kritērijiem, nav iespējams izraudzīties atbildīgo dalībvalsti, tad par pieteikuma izskatīšanu ir atbildīga dalībvalsts, kurai pirmajai iesniegts starptautiskās aizsardzības pieteikums.

Ja nav iespējams pieteikuma iesniedzēju pārsūtīt uz dalībvalsti, kas izraudzīta par galveno atbildīgo, jo ir pamatots iemesls uzskatīt, ka pastāv sistēmiskas problēmas patvēruma procedūrā un pieteikuma iesniedzēju uzņemšanas apstākļos minētajā dalībvalstī, kā rezultātā pastāv necilvēcīgas un pazemojošas attieksmes risks Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 4. panta nozīmē, dalībvalsts, kas nosaka atbildīgo dalībvalsti, turpina izskatīt III nodaļā izklāstītos kritērijus, lai noteiktu, vai par atbildīgo var tikt izraudzīta cita dalībvalsts.

Ja saskaņā ar šo punktu nav iespējama pārsūtīšana uz nevienu dalībvalsti, kas izraudzīta, balstoties uz III nodaļā izklāstītajiem kritērijiem, vai uz pirmo dalībvalsti, kurā pieteikums iesniegts, dalībvalsts, kas nosaka atbildīgo dalībvalsti, kļūst par atbildīgo dalībvalsti.

3. Jebkura dalībvalsts patur tiesības nosūtīt pieteikuma iesniedzēju uz drošu trešo valsti, ievērojot Direktīvā [2013/32] paredzētos noteikumus un aizsardzības pasākumus."

6 Dublinas III regulas 7. panta "Kritēriju hierarhija" 2. punktā ir noteikts:

"Saskaņā ar šajā nodaļā izklāstītajiem kritērijiem atbildīgo dalībvalsti nosaka, pamatojoties uz stāvokli, kāds bija, pieteikuma iesniedzējam pirmo reizi iesniedzot starptautiskās aizsardzības pieteikumu dalībvalstij."

7 Šīs regulas 18. pants "Atbildīgās dalībvalsts pienākumi" ir formulēts šādi:

"1. Saskaņā ar šo regulu atbildīgajai dalībvalstij ir pienākums:

[..]

c) saskaņā ar 23., 24., 25. un 29. pantā izklāstītajiem nosacījumiem uzņemt atpakaļ trešās valsts valstspiederīgo vai bezvalstnieku, kurš ir atsaucis pieteikumu tā izskatīšanas laikā un ir sagatavojis pieteikumu citā dalībvalstī vai kurš atrodas citas dalībvalsts teritorijā bez uzturēšanās atļaujas;

[..]

2. [..]

Gadījumos, uz kuriem attiecas 1. punkta c) apakšpunkts, kad atbildīgā dalībvalsts ir pārtraukusi pieteikuma izskatīšanu pēc tam, kad pieteikuma iesniedzējs to ir atsaucis, pirms ir pieņemts lēmums pēc būtības pirmajā instancē, minētā dalībvalsts nodrošina, ka pieteikuma iesniedzējam ir tiesības pieprasīt, lai viņa pieteikuma izskatīšana tiek pabeigta, vai iesniegt jaunu starptautiskās aizsardzības pieteikumu, kuru neuzskatīs par turpmāku pieteikumu, kā noteikts Direktīvā [2013/32]. Šādos gadījumos dalībvalstis nodrošina, ka tiek pabeigta pieteikuma izskatīšana.

[..]"

8 Minētās regulas 26. panta "Pārsūtīšanas lēmuma paziņošana" 1. punktā ir paredzēts:

"Ja dalībvalsts, kas saņēmusi pieprasījumu, piekrīt uzņemt vai uzņemt atpakaļ pieteikuma iesniedzēju vai citu 18. panta 1. punkta c) vai d) apakšpunktā minētu personu, tad pieprasījuma iesniedzēja dalībvalsts paziņo attiecīgajai personai par lēmumu pārsūtīt viņu uz atbildīgo dalībvalsti un attiecīgi par lēmumu neizskatīt viņa starptautiskās aizsardzības pieteikumu. Ja attiecīgo personu pārstāv juridiskais konsultants vai cits padomdevējs, dalībvalstis var nolemt par lēmumu paziņot šādam juridiskajam konsultantam vai padomdevējam, nevis attiecīgajai personai, un attiecīgos gadījumos par lēmumu informēt attiecīgo personu."

9 Šīs pašas regulas 27. panta "Tiesiskās aizsardzības līdzekļi" 1. punktā ir noteikts:

"Pieteikuma iesniedzējam vai citai personai, kas minēta 18. panta 1. punkta c) vai d) apakšpunktā, ir tiesības uz efektīvu tiesiskās aizsardzības līdzekli, proti, pārsūtīšanas lēmuma faktisku un juridisku apelāciju vai pārskatīšanu tiesā."

Direktīva 2013/32

10 Direktīvas 2013/32 28. panta "Procedūra pieteikuma netiešas atsaukšanas vai atteikšanās gadījumā" 1. un 2. punktā ir paredzēts:

"1. Ja pastāv vērā ņemams iemesls uzskatīt, ka pieteikuma iesniedzējs ir netieši atsaucis vai atteicies no sava pieteikuma, dalībvalstis nodrošina, ka atbildīgā iestāde pieņem lēmumu vai nu pārtraukt izskatīšanu, vai noraidīt pieteikumu, ar noteikumu, ka atbildīgā iestāde uzskata pieteikumu par nepamatotu, pamatojoties uz tā būtības atbilstīgu izskatīšanu saskaņā ar [Eiropas Parlamenta un Padomes 2011. gada 13. decembra] Direktīvas 2011/95/ES [par standartiem, lai trešo valstu valstspiederīgos vai bezvalstniekus kvalificētu kā starptautiskās aizsardzības saņēmējus, par bēgļu vai personu, kas tiesīgas saņemt alternatīvo aizsardzību, vienotu statusu, un par piešķirtās aizsardzības saturu (OV L 337, 9. lpp.)] 4. pantu.

Dalībvalstis var pieņemt, ka pieteikuma iesniedzējs ir netieši atsaucis vai atteicies no sava starptautiskās aizsardzības pieteikuma, ja ir jo īpaši noskaidrots, ka:

[..]

b) viņš ir aizbēdzis vai bez atļaujas atstājis vietu, kur dzīvoja vai tika turēts, saprātīgā laikā neinformējot par to atbildīgo iestādi, vai viņš savlaicīgi nav izpildījis ziņošanas pienākumu vai citas saistības sniegt informāciju, ja vien pieteikuma iesniedzējs pierāda, ka tas noticis no viņa neatkarīgu apstākļu dēļ.

Lai īstenotu šos noteikumus, dalībvalstis var noteikt termiņus vai izstrādāt pamatnostādnes.

2. Dalībvalstis nodrošina, ka pieteikuma iesniedzējam, kas atkal piesakās atbildīgajā iestādē pēc tam, kad ir pieņemts lēmums pārtraukt izskatīšanu, kā minēts šā panta 1. punktā, ir tiesības pieprasīt, ka viņa lietas izskatīšana tiek atsākta, vai iesniegt jaunu pieteikumu, kuram nepiemēro 40. un 41. pantā minēto procedūru.

[..]

Dalībvalstis var ļaut atbildīgai iestādei atsākt izskatīšanu tajā posmā, kad tā tika pārtraukta."

11 Direktīvas 2013/32 33. pantā "Nepieņemami pieteikumi" ir noteikts:

"1. Papildus gadījumiem, kad pieteikums netiek izskatīts saskaņā ar [Dublinas III] regulu, dalībvalstīm nav jāizvērtē, vai pieteikuma iesniedzējs ir tiesīgs saņemt starptautisko aizsardzību saskaņā ar Direktīvu [2011/95], ja pieteikums tiek uzskatīts par nepieņemamu saskaņā ar šo pantu.

2. Dalībvalstis var uzskatīt starptautiskās aizsardzības pieteikumu par nepieņemamu tikai tad, ja:

[..]

c) valsts, kas nav dalībvalsts, tiek uzskatīta par pieteikuma iesniedzējam drošu trešo valsti saskaņā ar 38. pantu;

[..].”

12 Šīs direktīvas 38. panta “Drošas trešās valsts koncepcija” 2. un 5. punktā ir noteikts:

“2. Drošas trešās valsts koncepcijas piemērošanā ievēro noteikumus, kas noteikti valsts tiesību aktos, tostarp:

a) noteikumus, kas pieprasa saistību starp pieteikuma iesniedzēju un attiecīgo trešo valsti, uz kā pamata minētajai personai pamatoti doties uz minēto valsti;

b) noteikumus par metodoloģiju, ar kuras palīdzību kompetentās iestādes pārliecinās, ka drošas trešās valsts koncepcija var tikt piemērota konkrētai valstij vai konkrētam pieteikuma iesniedzējam. Šāda metodoloģija katrā konkrētā gadījumā ietver apsvērumus par valsts drošību konkrētam pieteikuma iesniedzējam un/vai valsts norādi par valstīm, kas parasti tiek uzskatītas par drošām;

c) noteikumus saskaņā ar starptautiskajiem tiesību aktiem, kas ļauj veikt individuālu izvērtēšanu par to, vai attiecīgā trešā valsts ir droša konkrētajam pieteikuma iesniedzējam, un kas ļauj pieteikuma iesniedzējam vismaz apstrīdēt drošas trešās valsts koncepcijas piemērošanu, pamatojoties uz to, ka trešā valsts nav droša viņa konkrētajos apstākļos. Pieteikuma iesniedzējam ļauj arī apstrīdēt to, ka starp viņu un trešo valsti pastāv saistība saskaņā ar a) apakšpunktu.

[..]

5. Dalībvalstis periodiski informē Komisiju par valstīm, kurām šī koncepcija tiek piemērota saskaņā ar šā panta noteikumiem.”

13 Šīs direktīvas 39. panta “Drošas Eiropas trešās valsts koncepcija” 1.–3. un 7. punktā ir noteikts:

“1. Dalībvalstis var paredzēt, ka nekāda vai nepilnīga starptautiskās aizsardzības pieteikuma un pieteikuma iesniedzēja drošības izvērtēšana viņa konkrētajos apstākļos, kā norādīts II nodaļā, nenotiek gadījumos, kad kompetentā iestāde pamatojoties uz faktiem ir noteikusi, ka pieteikuma iesniedzējs vēlas ieceļot vai ir nelegāli ieceļojis dalībvalsts teritorijā no drošas trešās valsts saskaņā ar 2. punktu.

2. Trešā valsts var tikt uzskatīta par drošu trešo valsti 1. punkta piemērošanas nolūkā, ja:

a) tā ir ratificējusi un ievēro Ženēvas konvencijas noteikumus bez jebkādiem ģeogrāfiskiem ierobežojumiem;

b) tajā pastāv patvēruma procedūra, kas noteikta tiesību aktos; un

c) tā ir ratificējusi Eiropas konvenciju par cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzību un ievēro tās noteikumus, tostarp standartus attiecībā uz efektīvu tiesisko aizsardzību.

3. Pieteikuma iesniedzējam ir atļauts apstrīdēt drošas Eiropas trešās valsts koncepcijas piemērošanu, pamatojoties uz to, ka attiecīgā trešā valsts nav droša viņa konkrētajos apstākļos.

[..]

7. Dalībvalstis periodiski informē Komisiju par valstīm, kurām šī koncepcija tiek piemērota saskaņā ar šo pantu.”

14 Direktīvas 2013/32 46. panta "Tiesības uz efektīvu tiesisko aizsardzību" 1. un 3. punktā ir noteikts:

"1. Dalībvalstis nodrošina, ka pieteikuma iesniedzējiem ir tiesības uz efektīvu tiesisko aizsardzību tiesā saistībā ar:

a) pieņemto lēmumu par to starptautiskās aizsardzības pieteikumu, tostarp lēmumu:

[..]

ii) uzskatīt pieteikumu par nepieņemamu saskaņā ar 33. panta 2. punktu;

[..]

iv) neveikt izvērtēšanu saskaņā ar 39. pantu;

[..]

3. Lai izpildītu 1. punkta prasības, dalībvalstis nodrošina, ka ar efektīvu tiesisko aizsardzību ir nodrošināta faktiskā un juridiskā pamatojuma pilnīga un *ex nunc* pārbaude, tostarp attiecīgā gadījumā pārbaude par starptautiskās aizsardzības nepieciešamību saskaņā ar Direktīvu [2011/95], vismaz attiecībā uz pārsūdzības procedūrām pirmās instances tiesā."

Ungārijas tiesības

Likums par patvēruma tiesībām

15 2007. gada Likuma Nr. LXXX par patvēruma tiesībām (*menedékjogról szóló 2007. évi LXXX. törvény*, *Magyar Közlöny* 2007/83; turpmāk tekstā – "Likums par patvēruma tiesībām") 2. pants ir formulēts šādi:

"Šajā likumā:

[..]

i) droša trešā valsts: valsts, par kuru patvēruma jautājumos kompetentā iestāde ir ieguvusi pārliecību, ka starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzējam šajā valstī piemēros šādus principus:

ia) pieteikuma iesniedzēju dzīvība un brīvība netiek pakļauta briesmām, pamatojoties uz viņu rasi, reliģiju, tautību, piederību konkrētai sociālajai grupai vai politisko uzskatu dēļ, kā arī nepastāv smaga kaitējuma risks;

ib) tiek ievērots neizraidīšanas princips saskaņā ar Ženēvas konvenciju;

ic) tiek ievērots un piemērots starptautiskajās tiesības paredzētais aizliegums noteikt pasākumus par pieteikuma iesniedzēja pārvietošanu uz valsti, kurā viņš var tikt pakļauts Pamatlikuma [(*Alaptörvény*)] XIV panta 2. punktā minētajai attieksmei, un

id) pastāv iespēja pieprasīt bēgļa statusu un, ja šāds statuss tiek piešķirts, saņemt aizsardzību saskaņā ar Ženēvas konvenciju;

[..]."

16 Saskaņā ar Likuma par patvēruma tiesībām 45. panta 5. punktu:

"Ja iepriekš 1. un 2. punktā minētais neizraidīšanas princips nav piemērojams, patvēruma jautājumos kompetentā iestāde savā lēmumā par patvēruma pieteikuma noraidīšanu nolemj, pirmkārt, atsaukt uzturēšanās atļauju, kas izdota humanitārā nolūkā, un, otrkārt, noteikt ārvalstnieka atgriešanās un izraidīšanas pasākumus – ja viņam nav atļauts citu iemeslu dēļ uzturēties Ungārijas teritorijā – saskaņā ar 2007. gada Likuma Nr. II par trešo valstu valstspiederīgo ieceļošanu un uzturēšanos [(*2007. évi II. törvény a harmadik országbeli állampolgárok beutazásáról és tartózkodásáról*)], un nosaka ieceļošanas un uzturēšanās aizlieguma ilgumu."

17 Likuma par patvēruma tiesībām 51. panta 1., 2. un 4. punktā ir noteikts:

"(1) Ja Dublinas regulu piemērošanas nosacījumi nav izpildīti, patvēruma jautājumos kompetentā iestāde lemj par pieteikuma pieņemamību un par to, vai ir izpildīti nosacījumi, lai par pieteikuma priekšmetu lemtu paātrinātā procedūrā.

(2) Pieteikums nav pieņemams, ja

[..]

e) attiecībā uz pieteikuma iesniedzēju pastāv trešā valsts, kura var tikt uzskatīta par viņam drošu trešo valsti.

[..]

(4) Pieteikums var tikt atzīts par nepieņemamu, piemērojot iepriekš minēto 2. punkta e) apakšpunktu, tikai tad, ja pieteikuma iesniedzējs

a) ir uzturējies drošā trešajā valstī un viņam šajā valstī ir bijusi iespēja iesniegt efektīvas aizsardzības pieteikumu saskaņā ar 2. panta i) punktu;

b) ir šķērsojis tranzītā šādas valsts teritoriju un viņam ir bijusi iespēja attiecīgajā valstī iesniegt efektīvas aizsardzības pieteikumu saskaņā ar 2. panta i) punktu;

c) ir radniecības attiecībās ar personām, kuras atrodas šādā valstī, un var ieceļot tās teritorijā vai ja

d) trešā valsts pieprasa pieteikuma iesniedzēja izdošanu."

18 Likuma par patvēruma tiesībām 53. pants ir formulēts šādi:

"(1) Patvēruma jomā kompetentā iestāde noraida pieteikumu, izdodot rīkojumu, ja tā secina, ka pastāv kāds no 51. panta 2. punktā minētajiem apstākļiem.

(2) Noraidījuma lēmumi, kuri ir pieņemti pieteikuma nepieņemamības dēļ vai paātrinātās procedūras noslēgumā, var tikt pārskatīti tiesā. Pārskatīšanas pieteikuma iesniegšanai – izņemot par lēmumiem, kuri ir pieņemti, pamatojoties uz 51. panta 2. punkta e) apakšpunktu un 51. panta 7. punkta h) apakšpunktu, – nav apturošas iedarbības attiecībā uz lēmuma izpildi.

[..]

(5) Tiesa, kurā ir iesniegts šāds pieteikums, nevar grozīt patvēruma jautājumos kompetentās iestādes lēmumu; tā atceļ administratīvu lēmumu, kas ir pieņemts, pārkāpjot tiesību normas – izņemot, ja tas attiecas uz procesuālajām normām, kuru pārkāpumam nav ietekmes uz lietas būtību, – un, ciktāl tas ir nepieciešams, uzdod patvēruma jautājumos kompetentajai iestādei uzsākt jaunu procedūru. Tiesas nolēmums, ar kuru tiek izbeigta procedūra, nav pārsūdzams."

Valdības 2015. gada 21. jūlija noteikumi

19 Valdības 2015. gada 21. jūlija Noteikumu 191/2015 (VII. 21.) par izcelsmes valstu, kuras kvalificētas par drošām, un drošu trešo valstu noteikšanu valsts līmenī (191/2015. (VII. 21.) *Kormányrendelet a nemzeti szinten biztonságosnak nyilvánított származási országok és biztonságos harmadik országok meghatározásáról*; turpmāk tekstā – "Valdības 2015. gada 21. jūlija noteikumi") 2. pantā ir noteikts:

"Par drošām trešajām valstīm Likuma par patvēruma tiesībām 2. panta i) punkta nozīmē uzskatāmas Eiropas Savienības dalībvalstis un pievienošanās Eiropas Savienībai kandidātvalstis – izņemot Turciju –, Eiropas Ekonomikas zonas dalībvalstis un tie Amerikas Savienoto Valstu štati, kuros nepiemēro nāvessodu, kā arī:

1. Šveice,

2. Bosnija un Hercegovina,

3. Kosova,

4. Kanāda,

5. Austrālija,

6. Jaunzēlande."

20 Valdības 2015. gada 21. jūlija noteikumu 3. panta 2. punktā ir noteikts:

"Ja patvēruma meklētājs ir uzturējies kādā no trešajām valstīm, kuras ir kvalificētas par drošām atbilstoši Eiropas Savienības drošu trešo valstu sarakstam vai šo valdības noteikumu 2. pantam, vai ja viņš ir tranzītā šķērsojis kādu no šīm valstīm, viņš patvēruma procedūras laikā, kas ir paredzēta Likumā par patvēruma tiesībām, var iesniegt pierādījumus, ka viņam nebija iespējas šajā valstī iegūt efektīvu aizsardzību Likuma par patvēruma tiesībām 2. panta i) punkta izpratnē."

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

21 *S. B. Mirza*, Pakistānas valstspiederīgais, 2015. gada augustā no Serbijas nelikumīgi ieceļoja Ungārijas teritorijā. 2015. gada 7. augustā viņš Ungārijā iesniedza starptautiskās aizsardzības pieteikumu. Pēc viņa pieteikuma iesniegšanas ierosinātās procedūras laikā *S. B. Mirza* pameta viņam noteikto uzturēšanās vietu. Ar 2015. gada 9. oktobra lēmumu pārvalde izbeidza izskatīt šo pieteikumu, kuru tā saskaņā ar Direktīvas 2013/32 28. panta 1. punkta b) apakšpunktu uzskatīja par netieši atsauktu.

22 Tad *S. B. Mirza* tika apturēts Čehijas Republikā, kad viņš mēģināja iekļūt Austrijā. Čehijas Republikas iestādes aicināja Ungāriju uzņemt atpakaļ ieinteresēto personu, un Ungārija šo lūgumu saskaņā ar Dublinas III regulas 18. panta 1. punkta c) apakšpunktu izpildīja.

23 Kā uzskata iesniedzējtiesa, no tai iesniegtajiem tiesvedības materiāliem neizriet, ka atpakaļuzņemšanas procedūras gaitā Čehijas Republikas iestādes būtu bijušas informētas par Ungārijas tiesisko regulējumu vai Ungārijas iestāžu praksi, saskaņā ar kuru *S. B. Mirza* starptautiskās aizsardzības pieteikums vispirms

bija jāizskata saistībā ar tā pieņemamību, kā rezultātā ieinteresētā persona var tikt nosūtīta uz Serbiju, neizskatot šīs personas pieteikumu pēc būtības, jo Serbijas Republika kā pievienošanās Eiropas Savienībai kandidātvalsts bija Ungārijas tiesiskajā regulējumā paredzētajā drošu trešo valstu sarakstā.

24 Pēc tam, kad Ungārija viņu bija uzņēmusi atpakaļ, *S. B. Mirza* 2015. gada 2. novembrī Ungārijā iesniedza otru starptautiskās aizsardzības pieteikumu.

25 Pēc šī pieteikuma tika uzsākta otra starptautiskās aizsardzības piešķiršanas procedūra, kuras laikā ieinteresētā persona tika aizturēta.

26 *S. B. Mirza* šajā otrajā procedūrā tika uzklausīts 2015. gada 2. novembrī. Šīs intervijas laikā pārvalde pievērsa ieinteresētās personas uzmanību faktam, ka viņa starptautiskās aizsardzības pieteikums var tikt noraidīts kā nepieņemams, ja vien viņš nepierādīs, ka, ņemot vērā viņa īpašo situāciju, Serbijas Republika nav viņam droša trešā valsts. Ieinteresētā persona savā atbildē darīja zināmu, ka viņš šajā valstī neesot drošībā.

27 Pārvalde ar 2015. gada 19. novembra lēmumu *S. B. Mirza* pieteikumu noraidīja kā nepieņemamu, pamatojot, ka attiecībā uz ieinteresēto personu pastāv droša trešā valsts, proti, Serbija, kura kā droša trešā valsts noteikta Valdības 2015. gada 21. jūlija noteikumu 2. pantā. Kā norādīts pārvaldes lēmumā, ieinteresētajai personai bijusi iespēja pierādīt, ka viņa īpašajā gadījumā Serbija nav droša trešā valsts, bet to viņš nav izdarījis. Pārvalde šajā lēmumā noteica ieinteresētās personas atgriešanās un izraidīšanas pasākumus.

28 *S. B. Mirza* minēto lēmumu pārsūdzēja iesniedzējtiesā, apgalvojot, ka nevēlas tikt nosūtīts atpakaļ uz Serbiju, kur viņš nebūšot drošībā.

29 Šādos apstākļos *Debreceni közigazgatási és munkaügyi bíróság* (Debrecenas Administratīvā un darba lietu tiesa) nolēma tiesvedību apturēt un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai [Dublinas III regulas] 3. panta 3. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka:

a) dalībvalstis var īstenot tiesības nosūtīt pieteikuma iesniedzēju uz drošu trešo valsti tikai pirms atbildīgās dalībvalsts noteikšanas vai arī tās var īstenot šīs tiesības arī pēc šīs noteikšanas?

b) Vai atbilde uz iepriekšējo jautājumu atšķiras gadījumā, ja dalībvalsts atzīst sevi par atbildīgo dalībvalsti nevis brīdī, kad tās iestādēs pirmo reizi ir ticis iesniegts pieteikums atbilstoši Dublinas III regulas 7. panta 2. punktam un minētās regulas III nodaļai, bet gan brīdī, kad tā uzņem pieteikuma iesniedzēju no citas dalībvalsts pēc tam, kad ir ticis iesniegts pieteikums viņa pārsūtīšanai vai uzņemšanai atpakaļ, piemērojot Dublinas III regulas V un VI nodaļu?

2) Ja atbilstoši Tiesas sniegtajai interpretācijai atbildē uz pirmo jautājumu tiesības nosūtīt pieteikuma iesniedzēju uz drošu trešo valsti var tikt īstenotas arī pēc pārsūtīšanas, kas ir veikta, piemērojot Dublinas III regulā paredzēto procedūru:

vai Dublinas III regulas 3. panta 3. punkts var tikt interpretēts tādējādi, ka dalībvalstis var īstenot šīs tiesības arī gadījumā, ja dalībvalsts, kura veic pārsūtīšanu, Dublinas III regulā paredzētās procedūras piemērošanas laikā nav tikusi informēta par konkrēti piemērojamo valsts tiesisko regulējumu attiecībā uz šo tiesību īstenošanu vai valsts iestāžu piemēroto praksi?

3) Vai Dublinas III regulas 18. panta 2. punktu var interpretēt tādējādi, ka tāda pieteikuma iesniedzēja gadījumā, kurš ir ticis uzņemts atpakaļ, piemērojot minētās regulas 18. panta [1. punkta] c) apakšpunktu, procedūra ir jāturpina tajā pašā stadijā, kurā tā ir tikusi pārtraukta iepriekšējās procedūras laikā?"

Par steidzamības tiesvedību

30 Iesniedzējtiesa šim lūgumam sniegt prejudiciālu nolēmumu lūdza piemērot steidzamības prejudiciāla nolēmuma tiesvedību, kas ir paredzēta Tiesas Reglamenta 107. pantā.

31 Šī tiesa šo lūgumu pamatoja, norādīdama, ka pamatlietā izskatāmā starptautiskās aizsardzības pieteikuma kontekstā *S. B. Mirza* līdz 2016. gada 1. janvārim tika piemērots aizturēšanas pasākums, ko attiecīgajā jomā kompetentā valsts tiesa var pagarināt.

32 Turklāt 2016. gada 6. janvārī iesniedzējtiesa, atbildot uz Tiesas jautājumu, informēja Tiesu par minētā pasākuma piemērošanas pagarināšanu līdz galīga lēmuma pieņemšanai par *S. B. Mirza* starptautiskās aizsardzības pieteikumu vai līdz 2016. gada 1. martam, ja līdz šim datumam šāds lēmums netiek pieņemts. Vēl no Tiesai sniegtās iesniedzējtiesas informācijas izriet, ka pēc 2016. gada 1. marta aizturēšanas pasākums var tikt pagarināts vēl vienu reizi līdz sešdesmit dienām, nepārsniedzot sešu mēnešu kopējo aizturēšanas laiku.

33 Pirmkārt, ir jānorāda, ka šis lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu attiecas uz Dublinas III regulas interpretāciju, kas ietilpst LESD trešās daļas V sadaļā par brīvības, drošības un tiesiskuma telpu. Tāpēc tam var tikt piemērota steidzamības prejudiciāla nolēmuma tiesvedība.

34 Otrkārt, runājot par steidzamības kritēriju, saskaņā ar Tiesas judikatūru jāņem vērā ir apstāklis, ka pamatlietā attiecīgajai personai ir atņemta brīvība un ka tās turēšana apcietinājumā ir atkarīga no pamatlietas atrisinājuma (šajā ziņā skat. spriedumu *Lanigan*, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, 24. punkts). Turklāt attiecīgās personas situācija ir vērtējama tāda, kāda tā ir datumā, kad tiek izskatīts pieteikums par steidzamības tiesvedības piemērošanu lūgumam sniegt prejudiciālu nolēmumu (šajā ziņā skat. spriedumu *N.*, C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, 40. punkts).

35 Šajā gadījumā, pirmkārt, netiek apstrīdēts, ka šajā datumā *S. B. Mirza* bija atņemta brīvība. Otrkārt, jānorāda, ka ieinteresētās personas turēšana apcietinājumā ir atkarīga no šīs pamatlietas iznākuma, kuras priekšmets ir *S. B. Mirza* starptautiskās aizsardzības pieteikuma noraidījuma likumība. No iesniedzējtiesas sniegtajiem paskaidrojumiem izriet, ka *S. B. Mirza* piemērotais aizturēšanas pasākums tika noteikts šī pieteikuma izskatīšanas procesā.

36 Šādos apstākļos pēc tiesneša referenta priekšlikuma, uzklausījusi ģenerāladvokāti, Tiesas ceturtā palāta 2016. gada 11. janvārī nolēma apmierināt iesniedzējtiesas pieteikumu par steidzamības tiesvedības piemērošanu šim lūgumam sniegt prejudiciālu nolēmumu.

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmo jautājumu

37 Pirmajā jautājumā iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Dublinas III regulas 3. panta 3. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tiesības nosūtīt uz drošu trešo valsti starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēju dalībvalsts var izmantot arī pēc tam, kad tā, piemērojot šo regulu, atpakaļuzņemšanas procedūras ietvaros ir atzinusi savu atbildību izskatīt tāda starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēja pieteikumu, kurš šo dalībvalsti atstājis, pirms ticis pieņemts lēmums pēc būtības par viņa pirmo starptautiskās aizsardzības pieteikumu.

38 Pirmkārt, jānorāda, ka Dublinas III regulas mērķis saskaņā ar tās 1. pantu ir ieviest kritērijus un mehānismus, kā noteikt dalībvalsti, kas ir atbildīga par trešās valsts valstspiederīgā vai bezvalstnieka starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, kurš iesniegts kādā no dalībvalstīm.

39 Dublinas III regulā nav noteikumu, kas liegtu pieteikuma iesniedzēju nosūtīt uz drošu trešo valsti vai nu pirms, vai nu pēc atbildīgās dalībvalsts noteikšanas, jo šajā regulā ir paredzēti tikai kritēriji un mehānismi, kā noteikt dalībvalsti, kas ir atbildīga par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu.

40 Kā Vācijas valdība apgalvojusi tiesas sēdē, minētās regulas 3. panta 3. punktā, kurā nav nekādu ierobežojumu laikā, ir paredzēts, ka jebkura dalībvalsts "patur" tiesības nosūtīt starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēju uz drošu trešo valsti. Saskaņā ar minēto tiesību normu šādas tiesības ir "jebkurai dalībvalstij" un tās ir jāizmanto, "ievērojot Direktīvā [2013/32] paredzētos noteikumus un aizsardzības pasākumus".

41 Turklāt no Dublinas III regulas preambulas 12. apsvēruma izriet, ka Direktīva 2013/32 būtu jāpiemēro papildus noteikumiem par procesuālajām garantijām, kas tiek noteiktas ar šo regulu, un tos neskarot, ievērojot minētās direktīvas piemērošanas ierobežojumus.

42 Tātad kopējā Eiropas patvēruma sistēmā, kuras neatņemama sastāvdaļa ir Dublinas III regula un Direktīva 2013/32, drošas trešās valsts koncepciju var piemērot visas dalībvalstis – vai tā būtu dalībvalsts, kas ir atbildīga par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu saskaņā ar Dublinas III regulas III nodaļā izklāstītajiem kritērijiem, vai arī jebkura cita dalībvalsts, pamatojoties uz šīs regulas 3. panta 3. punktu.

43 Otrkārt, runājot konkrētāk par Direktīvas 2013/32 33. pantu, kura kontekstā iesniedzējtiesa jautā par dalībvalsts tiesībām nosūtīt starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēju uz drošu trešo valsti pēc tam, kad šīs dalībvalsts atbildība par minētā pieteikuma izskatīšanu ir tikusi noteikta saskaņā ar Dublinas III regulu, jākonstatē, ka ar šo pantu, kurā ir paredzēts atvieglot atbildīgās dalībvalsts pienākumu izskatīt starptautiskās aizsardzības pieteikumu, nosakot gadījumus, kādos šāds pieteikums ir uzskatāms par nepieņemamu, nekādā veidā netiek ierobežota šīs regulas 3. panta 3. punktā noteikto tiesību nosūtīt šādu pieteikuma iesniedzēju uz drošu trešo valsti piemērošanas joma.

44 Direktīvas 2013/32 33. panta 1. punktā lietotais formulējums "papildus gadījumiem, kad pieteikums netiek izskatīts saskaņā ar [Dublinas III regulu]" neļauj izdarīt citu secinājumu.

45 Šie noteikumi attiecas uz gadījumiem, kas papildina šajā regulā paredzētos gadījumus, kā, piemēram, starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēja pārsūtīšana uz atbildīgo dalībvalsti, kas ir paredzēta šīs regulas 26. panta 1. punktā, kad starptautiskās aizsardzības pieteikumi netiek izskatīti. Tātad minētie direktīvas noteikumi neierobežo Dublinas III regulas 3. panta 3. punkta piemērošanas jomu.

46 Līdz ar to fakts, ka dalībvalsts ir atzinusi atbildību par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu saskaņā ar Dublinas III regulu, nav šķērslis tam, ka šī dalībvalsts pēc tam pieteikuma iesniedzēju nosūta uz drošu trešo valsti.

47 Šādu secinājumu nevar apšaubīt tā pienākuma dēļ, kas izriet no minētās regulas 18. panta 2. punkta otrās daļas, saskaņā ar kuru "dalībvalstis nodrošina, ka tiek pabeigta pieteikuma izskatīšana".

48 Šajā ziņā ir jānorāda, ka minētajā noteikumā ir vienīgi precizēti daži atbildīgās dalībvalsts pienākumi, īpaši tas, ka dalībvalstij ir jānodrošina, lai starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšana tiktu pabeigta, un šis noteikums neattiecas uz tiesībām nosūtīt pieteikuma iesniedzēju uz drošu trešo valsti.

49 Tātad Dublinas III regulas 18. pants neierobežo šīs regulas 3. panta 3. punkta piemērošanas jomu, īpaši jau attiecībā uz dalībvalsti, kura atpakaļuzņemšanas procedūrā atzīst atbildību par tāda starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, ko ir iesniedzis pieteikuma iesniedzējs, kurš šo dalībvalsti atstājis pirms lēmuma pieņemšanas pēc būtības pirmajā instancē.

50 Citāda Dublinas III regulas 18. panta 2. punkta interpretācija nozīmētu izņēmuma ieviešanu šīs regulas 3. panta 3. punktā, liedzot dalībvalstīm, kuras saskaņā ar šīs regulas 18. panta 1. punkta c) apakšpunktu uzņem atpakaļ pieteikuma iesniedzēju, tiesības nosūtīt šo pieteikuma iesniedzēju uz drošu trešo valsti. Minētajā 3. panta 3. punktā nav nevienas atsauces uz šādu izņēmumu, un šādu izņēmumu nevar pamatot ne ar vienu Dublinas III regulā izvirzītajiem mērķiem.

51 Ja dalībvalstij tiktu aizliegts izmantot Dublinas III regulas 3. panta 3. punktā noteiktās tiesības tādos apstākļos kā pamatlietā, sekas būtu tādas, ka pieteikuma iesniedzējs, kurš, nesagaidījis lēmuma pieņemšanu pēc būtības par pieteikumu, devies prom no dalībvalsts, kurā iesniedzis pieteikumu, uz citu dalībvalsti, atpakaļuzņemšanas gadījumā atbildīgajā dalībvalstī būtu labvēlīgākā situācijā nekā būtu sagaidāms atbildīgajā dalībvalstī viņa pieteikuma izskatīšanas noslēgumā.

52 Šāda interpretācija trešo valstu valstspiederīgos un bezvalstniekus, kuri starptautiskās aizsardzības pieteikumu iesnieguši vienā dalībvalstī, varētu mudināt doties uz citām dalībvalstīm, tādējādi radot sekundāru kustību, ko tieši Dublinas III regula tiecas novērst, ieviešot vienotus mehānismus un kritērijus atbildīgās dalībvalsts noteikšanai.

53 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, uz pirmo jautājumu ir jāatbild, ka Dublinas III regulas 3. panta 3. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tiesības nosūtīt uz drošu trešo valsti starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēju dalībvalsts var izmantot arī pēc tam, kad tā, piemērojot šo regulu, atpakaļuzņemšanas procedūras ietvaros ir atzinusi savu atbildību izskatīt tāda starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēja pieteikumu, kurš šo dalībvalsti atstājis, pirms ticis pieņemts lēmums pēc būtības par viņa pirmo starptautiskās aizsardzības pieteikumu.

Par otro jautājumu

54 Otrajā jautājumā iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Dublinas III regulas 3. panta 3. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tas nepieļauj starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēja nosūtīšanu uz drošu trešo valsti, ja dalībvalsts, veikdama minētā pieteikuma iesniedzēja pārsūtīšanu uz atbildīgo dalībvalsti atpakaļuzņemšanas procedūras ietvaros, nav tikusi informēta ne par šīs pēdējās dalībvalsts tiesisko regulējumu par pieteikuma iesniedzēju nosūtīšanu uz drošām trešajām valstīm, ne par šajā jomā kompetento iestāžu praksi.

55 Šajā gadījumā iesniedzējtiesa konstatē, ka Ungārijas tiesiskajā regulējumā ir noteikta tādu starptautiskās aizsardzības pieteikumu nepieņemamības prezumpcija, ko iesnieguši pieteikuma iesniedzēji, kuri Ungārijas teritorijā ieceļojuši no Serbijas, kas minētajā tiesiskajā regulējumā tiek uzskatīta par drošu trešo valsti, un kuri šajā trešajā valstī nav iesnieguši starptautiskās aizsardzības pieteikumu.

56 Šādā kontekstā jānorāda vispirms, ka atpakaļuzņemšanas procedūras ietvaros Dublinas III regula neparedz atbildīgajai dalībvalstij pienākumu pārsūtošo dalībvalsti informēt par savas valsts tiesiskā regulējuma saturu par pieteikuma iesniedzēju nosūtīšanu uz drošām trešajām valstīm vai par savu administratīvo praksi šajā jomā.

57 Šajā ziņā ir jākonstatē, ka valsts tiesiskais regulējums un prakse saistībā ar drošas trešās valsts koncepciju nekādā veidā neietekmē atbildīgās dalībvalsts noteikšanu un attiecīgā pieteikuma iesniedzēja pārsūtīšanu uz šo dalībvalsti.

58 Vēl ir jānorāda, ka, lai arī Direktīvā 2013/32 saskaņā ar tās 38. panta 5. punktu dalībvalstīm tiek prasīts regulāri informēt Komisiju par trešajām valstīm, kurām tiek piemērota drošas trešās valsts koncepcija, tā nekādā ziņā atbildīgajai dalībvalstij, kad tā uzņem atpakaļ pieteikuma iesniedzēju, neparedz pienākumu informēt pārsūtošo dalībvalsti par savu tiesisko regulējumu par drošām trešajām valstīm vai par šajā jomā kompetento iestāžu praksi.

59 Visbeidzot jākonstatē, ka atbildīgās dalībvalsts informācijas nepaziņošana pārsūtošajai dalībvalstij par tās tiesisko regulējumu par drošām trešajām valstīm un par tās administratīvo praksi šajā jomā neaizskar pieteikuma iesniedzēja tiesības uz efektīvu tiesiskās aizsardzības līdzekli pret pārsūtīšanas lēmumu un pret lēmumu par starptautiskās aizsardzības pieteikumu.

60 Runājot par pārsūtīšanas lēmumu, no Dublinas III regulas 27. panta izriet, ka pieteikuma iesniedzējam ir tiesības uz efektīvu tiesiskās aizsardzības līdzekli, proti, pārsūtīšanas lēmuma faktisku un juridisku apelāciju vai pārskatīšanu tiesā.

61 Tā kā pieteikuma iesniedzēja atpakaļuzņemšanas procedūrā atbildīgajai dalībvalstij nav pienākuma informēt pārsūtošo dalībvalsti par savu spēkā esošo tiesisko regulējumu, kurā ir paredzēta tāda starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēja pieteikuma nepieņemamības prezumpcija, kurš tās teritorijā ieceļojis no drošas trešās valsts, kura par tādu atzīta minētajā tiesiskajā regulējumā, šāda nepaziņošana nevar aizskart minētā pieteikuma iesniedzēja tiesības.

62 Vēl attiecībā uz lēmumu par starptautiskās aizsardzības pieteikumu jānorāda, ka pieteikuma iesniedzējam atbildīgajā dalībvalstī saskaņā ar Direktīvas 2013/32 46. pantu ir tiesības uz efektīvu tiesisko aizsardzību šīs dalībvalsts tiesā, kuras viņam ļauj apstrīdēt lēmumu, kurš ir balstīts uz valsts tiesību normām par drošām trešajām valstīm, pamatojoties atkarībā no viņa individuālās situācijas uz šīs direktīvas 38. vai 39. pantu.

63 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, uz otro jautājumu ir jāatbild, ka Dublinas III regulas 3. panta 3. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tas neaizliedz starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēja nosūtīšanu uz drošu trešo valsti, ja dalībvalsts, veikdama minētā pieteikuma iesniedzēja pārsūtīšanu uz atbildīgo dalībvalsti atpakaļuzņemšanas procedūras ietvaros, nav tikusi informēta ne par šīs pēdējās dalībvalsts tiesisko regulējumu par pieteikuma iesniedzēju nosūtīšanu uz drošām trešajām valstīm, ne par šajā jomā kompetento iestāžu praksi.

Par trešo jautājumu

64 Trešajā jautājumā iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Dublinas III regulas 18. panta 2. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēja atpakaļuzņemšanas gadījumā viņa pieteikuma izskatīšanas procedūra ir jāturpina stadijā, kurā to atbildīgās dalībvalsts kompetentās iestādes ir pārtraukušas.

65 Šajā ziņā ir jānorāda, pirmkārt, ka minētās regulas 18. panta 2. punkta otrajā daļā atbildīgajai dalībvalstij tiek prasīts nodrošināt, lai starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšana tiktu "pabeigta". Turpretī tajā nav šādai dalībvalstij noteikts pienākums turpināt starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu kādā konkrētā procedūras stadijā.

66 Dublinas III regulas 18. panta 2. punkta otrajā daļā, ciktāl tajā ir prasīts, ka pieteikuma iesniedzējam jābūt tiesībām pieprasīt, lai par viņa starptautiskās aizsardzības pieteikumu tiktu pieņemts gala lēmums vai nu procedūrā, kas ir tikusi pārtraukta, vai jaunā procedūrā, kas nav uzskatāma par turpmāku pieteikumu, ir paredzēts pieteikuma iesniedzējam nodrošināt viņa pieteikuma izskatīšanu, kas atbilst Direktīvā 2013/32 paredzētajām prasībām attiecībā uz pirmajiem pieteikumiem pirmajā instancē. Turpretī šajā noteikumā nav paredzēts nedz noteikt veidu, kādā procedūra ir jāturpina šādā situācijā, nedz atbildīgajai dalībvalstij liegt iespēju atzīt pieteikumu par nepieņemamu.

67 Otrkārt, Direktīvas 2013/32 28. panta 2. punkta pēdējā daļā ir skaidrs paredzēts, ka dalībvalstis par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu pirmajā instancē atbildīgajai iestādei var atļaut atsākt pieteikuma izskatīšanu tajā stadijā, kurā tā tika pārtraukta, taču neuzliek pienākumu to darīt.

68 Ņemot vērā iepriekš izklāstītos apsvērumus, uz trešo jautājumu ir jāatbild, ka Dublinas III regulas 18. panta 2. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēja atpakaļuzņemšanas gadījumā tajā nav paredzēts pienākums viņa pieteikuma izskatīšanas procedūru turpināt stadijā, kurā tā tikusi pārtraukta.

Tiesāšanās izdevumi

69 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (ceturtā palāta) nospriež:

1) Eiropas Parlamenta un Padomes 2013. gada 26. jūnija Regulas (ES) Nr. 604/2013, ar ko paredz kritērijus un mehānismus, lai noteiktu dalībvalsti, kura ir atbildīga par trešās valsts valstspiederīgā vai bezvalstnieka starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, kas iesniegts kādā no dalībvalstīm, 3. panta 3. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tiesības nosūtīt uz drošu trešo valsti starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēju dalībvalsts var izmantot arī pēc tam, kad tā, piemērojot šo regulu, atpakaļuzņemšanas procedūras ietvaros ir atzinusi savu atbildību izskatīt tāda starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēja pieteikumu, kurš šo dalībvalsti atstājis, pirms ticis pieņemts lēmums pēc būtības par viņa pirmo starptautiskās aizsardzības pieteikumu;

2) Regulas Nr. 604/2013 3. panta 3. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tas neaizliedz starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēja nosūtīšanu uz drošu trešo valsti, ja dalībvalsts, veikdama minētā pieteikuma iesniedzēja pārsūtīšanu uz atbildīgo dalībvalsti atpakaļuzņemšanas procedūras ietvaros, nav tikusi informēta ne par šīs pēdējās dalībvalsts tiesisko regulējumu par pieteikuma iesniedzēju nosūtīšanu uz drošām trešajām valstīm, ne par šajā jomā kompetento iestāžu praksi;

3) Regulas Nr. 604/2013 18. panta 2. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēja atpakaļuzņemšanas gadījumā tajā nav paredzēts pienākums viņa pieteikuma izskatīšanas procedūru turpināt stadijā, kurā tā tikusi pārtraukta.

[Paraksti]